

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET

☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.

☎: 441-6501

Ügyszám: FRP/163/2012/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

288/2012. (VIII. 22.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) panaszos¹ 2012. március 1-jén előterjesztett panaszja alapján indult eljárásban a 2012. augusztus 22-én – Fráterné dr. Ferenczy Nóra testületi tag távollétében – megtartott zárt ülésén hozott állásfoglalását

m e g k ü l d i a z O r s z á g o s R e n d ő r f ő k a p i t á n y a k .

A Testület megállapítása szerint a vizsgált ügyben **alapjogot súlyosan sértő intézkedésre került sor.**

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

I.

1) A Testülethez 2012. március 1-jén érkezett egy elektronikus levél, amelyben az s.-i [...] Község továbbította a Testületnek a panaszos és másik három személy rendőri intézkedéssel kapcsolatos panaszbeadványát. A panaszos társai vonatkozásában a Testület elkülönített ügyszámok alatt hozza meg állásfoglalását.

A panaszbeadvány tárgyát a rendőrök által 2012. február 23-án 9 óra 45 perc körüli időben az s.-i [...] iskolaépületében foganatosított bilincselés képezi.

A panaszbeadvány szerint a kifogásolt rendőri intézkedéshez vélhetően egy korábbi, 2012. február 13-án a [...] Iskola s.-i iskolaépületében, a [...] -ban történt incidens szolgáltatott alapot, amelynek fiatalkorú sértettje édesanyja társaságában 2012. február 13-án feljelentés megtétele céljából megjelent az S.-i Rendőrőrsön. Az iskola két pedagógusa, K. A. és V. E. A. utánuk mentek a rendőrőrsre, ahol hallották, hogy a rendőrök megkérdezték a sértettől, hogy ő magyar-e („vagyis, hogy nem roma-e”). A sértett azt válaszolta, hogy igen, mire a

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

rendőrök azt mondták, hogy „példát fognak statuálni”, mert „nem elég, hogy az általános iskolában is verik a gyerekeket, most már a cigány iskolában is verik egymást”. A panaszossal és társaival szemben a feljelentés nyomán csoportos garázdaság és személyi szabadság megsértése miatt indult büntetőeljárás.

2012. február 23-án csütörtökön, délelőtt 9 óra 45 perc körül nyolc-tíz rendőr érkezett a [...] Iskola [...] Iskolaépületébe. Egy rendőr kint maradt az udvaron, egy pedig a bejárati ajtónál várakozott. Három-négy rendőr K. A.-t, a telephelyvezetőt kereste, és négy szemkört szerettek volna vele beszélni. Miután erre lehetőséget kaptak, a tanárnővel egy üres teremben közölték, hogy a február 13-án történtek miatt négy diákot (a panaszost és társait) szeretnének kihallgatni. A tanárnő jelezte a rendőröknek, hogy ezek a gyerekek kiskorúak, tankötelesek, és iskolaidő van, ezért megkérte a rendőröket, hogy ne azonnal vigyék el őket. Kérdezte, hogy a szülőket értesítették-e, mert nem lehet fiatalkorút törvényes képviselő nélkül kihallgatni. A rendőröknek erre mindössze az volt a válaszuk, hogy ez „hatósági intézkedés, jogilag el van intézve”. A rendőrök K. A.-nak semmiféle határozattal, idézéssel nem igazolták, hogy hova viszik a négy gyereket.

A rendőrök megvárták, amíg becsöngetnek, majd elküldték a tanárnőt a panaszos egyik, 16 éves társáért. Mire kijöttek, már a panaszosnak egy másik, 17 éves társát is bilincsben vitték el. A panaszos 16 éves társától megkérdezték a rendőrök, hogy ő-e az egyik keresett személy, majd amikor igennel felelt, azonnal meg is bilincselték. Azután erősen megfogták – elmondása szerint rángatták –, és úgy vitték ki az épületből. Egy másik, szintén 16 éves lánnyal a rendőrök hasonlóan jártak el, csupán annyiban volt eltérő a rendőri intézkedés menete, hogy őt csak bilincsben kísérték, és nem vezették. Végül, negyedikként a panaszosra is sor került, időközben azonban kiderült, hogy a rendőröknél nincs több bilincs. A panaszos nyugodtan, ellenállás nélkül várta meg, amíg egy újabb bilincset hoznak, majd őt is elvitték. A panaszbeadvány hangsúlyozza, hogy egyik gyermek sem állt ellen, vagy ellenkezett a rendőri intézkedés során, még a kezüket is önként tartották a bilincselő rendőrnek.

A panaszbeadvány utal rá, hogy a történetekről az iskolában felszerelt kamera felvételt készített, amely a http://petofiutca.blog.hu/2012/02/25/nem_igazolja_a_rendorokat_a_biztonsagi_kamera_1 linken megtekinthető.

Ezt követően a gyermekeket a K.-i Rendőrkapitányságra szállították. Két gyereket öt rendőr egy mikrobuszban kísért, a másik kettőt pedig külön autókban szállították a kapitányságra. Az úton a rendőrök a [...] Iskoláról érdeklődtek a gyerekektől, melynek fenntartója a [...] Közösség. A rendőrök kérdései a következőkre irányultak: valóban van-e az iskolában tanítás, milyen tanárok vannak, szoktak-e dolgozatot írni, és van-e az iskolában Buddha-szobor.

A panaszbeadvány utal rá, hogy 2012. február 20-án a [...] Közösség egyik tagja panaszt tett a K.-i Városi Ügyészségen, mert véleménye szerint a K.-i Rendőrkapitányság rendőrei egy másik ügy kapcsán megvalósították a Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény (a továbbiakban: Btk.) 221. §-ába ütköző, visszaélés szigorúan titkos és titkos minősítésű adattal bűncselekményt.

Sem a gyerekeknek, sem a szülőknek nem küldtek semmiféle értesítést vagy idézést arról, hogy a gyerekeket kihallgatásra vinnék. Néhány gyerek elfutott az iskolából szólni az érintett szülőknek, akik így tudták meg, hogy gyermekeik a rendőrségen vannak. Közel egy óra telt el úgy, hogy a diákok törvényes képviselő és védő nélkül voltak a rendőrkapitányságon. Amikor

a panaszos és társai a kapitányságra értek, levették róluk a bilincset, elvették mindenüket, és az előállító helyiségbe zárták őket.

A panaszos társait a szabadságkorlátozás ideje alatt – védő és szülő jelenléte nélkül – kezdték el kihallgatni, ám a panaszos kihallgatására nem került sor. A kihallgatás után a panaszos három társát szabadon bocsátották, ám a panaszost további mintegy fél órán keresztül bent tartották, amíg elkészítették a rendőrök a fogvatartással kapcsolatos dokumentumokat, és visszaadták neki a tőle elvett tárgyakat.

A panaszbeadvány szerint a bilincshasználatnak a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvényben (a továbbiakban: Rtv.-ben) rögzített feltételei nem álltak fenn, ezért a kényszerítő eszköz alkalmazása jogellenes, így alapjogot sértő is volt a panaszos és társai esetében egyaránt. A kamerafelvételek a beadvány szerint egyértelműen igazolják, hogy a panaszos és társai minden ellenállás, erőszakos magatartás, szökési kísérlet, vagy önkárosító magatartásra tett kísérlet nélkül vetették alá magukat a kényszerítő eszköz alkalmazásának. A bilincs jogellenes alkalmazása megvalósította a panaszos emberi méltóságához, magánszférájához, valamint egyenlő bánásmódhoz való jogának sérelmét. A panaszbeadvány szerint egyúttal az Rtv. 13. § (2) bekezdésében rögzített részrehajlásmentes intézkedés kötelezettségét is sértette az intézkedés, hiszen a rendőrök viselkedéséből, valamint a 2012. február 14-ei feljelentés alkalmával az S.-i Rendőrkapitányságon a rendőrök részéről elhangzott kijelentésekből arra lehet következtetni, hogy a panaszosokkal szemben vélt roma származásuk miatt történt a jogellenes bilincs-használat.

A panaszbeadvány végén a panaszos és társai nyilatkoztak arról, hogy amennyiben a Testület állásfoglalásában azt állapítja meg, hogy a panaszban foglalt cselekmény alapvető jogaikat nem, vagy csekély mértékben sértette, hozzájárulnak a panasznak az eljárást foganatosító rendőri szervhez való áttételéhez. A panaszos és társai az állásfoglalás – személyazonosító adatoktól megfosztott – formájának Testület honlapján történő közzétételéhez is hozzájárultak.

A panaszbeadványhoz csatoltan a Testület kézhez kapta K. A., az iskola telepvezetőjének 2012. február 29-én kelt, aláírt nyilatkozatát, melyben tanúsítja, hogy az iskolában 2012. február 23-án, valamint az S.-i Rendőrsőn 2012. február 13-án történtekkel kapcsolatban a panaszbeadványban leírtak megfelelnek a valóságnak. Az iskola egyik tanára, V. A. hasonlóképpen nyilatkozott a 2012. február 13-án az S.-i Rendőrsőn történeteket illetően.

2) A Testület a beadvány kézhezvételét követően levélben fordult a panaszos törvényes képviselőjéhez, amelyben a tényállás pontosítását célzó kérdéseket tett fel.

A panaszos képviselője 2012. április 2-án kelt levelében úgy nyilatkozott, hogy mielőtt a panaszossal szemben a rendőrök intézkedni kezdtek, egy tanár hívta ki őt az osztályteremből azzal, hogy keresik a rendőrök. Az aulában tartózkodó rendőrök a panaszostól megkérdezték a nevét, majd közel két percet várakoztatták, amíg érkezett egy bilincs, a rendőröknél ugyanis nem volt több. Ezután előre helyzetben megbilincseltek a kezeit, és előállították.

A szállítás során a panaszos a mikrobuszban ült három-négy rendőr társaságában.

A rendőrségre a panaszos délelőtt 10 órakor érkezett meg, és délután 15 óra 20 perckor távozott onnan törvényes képviselőjével együtt. A szabadságkorlátozás időtartamáról kapott igazolást, azon azonban az elbocsátás dátuma 12 óra 50 perc.

A törvényes képviselő tájékoztatta a Testületet, hogy a panaszossal és társaival szembeni intézkedésről készült 4 perc 53 másodperc hosszúságú videofelvétel megtalálható a Youtube videomegosztó portálon [...] linken, amelyen a panaszossal szembeni intézkedés 1:35-től 3:20-ig tart.

3) A panaszbeadványban megjelölt [...] linken elérhető felvétel, a panaszos törvényes képviselője által hivatkozott [...] linken megtalálható felvétellel megegyezik.

A panaszossal szembeni intézkedés a felvételen 1 perc 30 másodperc körül veszi kezdetét. Az látható, hogy a panaszost egy nő odakíséri az iskola aulájában várakozó két férfihoz, akik civil ruhát viselnek. A panaszossal váltanak néhány szót a férfiak, majd egy együtt várakoznak tovább, közben a nő, aki a panaszost odakísérte, elsétál. A felvétel 3. percében két egyenruhás rendőr érkezik, egyikük kezét fogja a civil ruhás férfival, majd a panaszos önként maga elé emeli a kezét, amelyekre a rendőr bilincset helyez. A panaszos semmiféle ellenállást nem tanúsít, a felvételen szereplő valamennyi személy mozgása nyugodt. Végül a panaszos rendőrök által körülvéve távozik. A felvételen testi kényszer alkalmazása nem látható.

II.

A Testület a tényállás tisztázása érdekében megkereséssel fordult a rendőrséghez. A rendelkezésre bocsátott dokumentumokból az alábbiak állapíthatók meg.

1) 2012. április 2-án kelt levelében a K.-i Rendőrkapitányság vezetője a panaszüggyel összefüggésben az alábbiakról számol be a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Rendőr-főkapitányság vezetőjének.

V. B. s.-i lakos feljelentést tett ismeretlen tettesek ellen, akik 2012. február 13-án 9 óra 30 perc körüli időben a S., S. telepen lévő [...] Iskolában, az iskolai szünetben bántalmazták. Az egyik elkövető a sértettet lefogta és visszatartotta azért, hogy társai korábbi nézeteltérésük miatt felelősségre vonhassák. Az odaérkező tettestársak a sértettel ordibálni kezdtek, majd őt tettleg bántalmazták. Nevezettek cselekménye alkalmas volt a Btk. 175. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés I. fordulata szerint minősülő – 18. életévét be nem töltött személy sérelmére elkövetett – személyi szabadság megsértése-büntett megállapítására.

A feljelentés tartalma alapján megállapítható volt, hogy a K.-i Rendőrkapitányság nem rendelkezik hatáskörrel az eljárás lefolytatására, ezért a Rendőrség nyomozó hatóságainak hatásköréről és illetékességéről szóló 3/2008. (I. 16.) IRM rendelet 2. § (3) bekezdése alapján 2012. február 14-én a kapitányság a feljelentésnek a megyei rendőrkapitányságra való áttételéről határozott. A Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Rendőr-főkapitányság a nyomozás elrendelését követően, 2012. február 16-án annak lefolytatásával a K.-i Rendőrkapitányságot bízta meg. Az ügy iratai a kapitányságra 2012. február 22-én érkeztek meg.

A bűncselekmény elkövetésével gyanúsítható személyek személyazonosságát ezt követően, a nyomozás során állapították meg. Nyomozástaktikai okokból az elkövetők előállítására bűncselekmény elkövetésének gyanúja miatt egyszerre, 2012. február 23-án 9 óra 50 perckor került sor a S., S. telep 2. szám alatt található [...] Iskolából. A kapitányságvezető szerint,

mivel a gyanúsítottakat az ügyben korábban még nem hallgatták ki, a legcélravezetőbb az volt, hogy – az összebeszélés megakadályozása érdekében – egy időben egy helyről állítsák elő őket.

Az előállító csoportot egy r. őrnagy vezette, a csoporthoz rajta kívül még további 9 fő rendőr tartozott. A négy előállított szállítása minimum nyolc rendőr közreműködését igényelte. Az iskola épületét az intézkedés során nem zárták le, bárki, minden korlátozás nélkül be-, illetve kijuthatott. A csoport vezetője az iskola igazgatóját kereste, aki azonban nem tartózkodott az épületben. A r. őrnagy a rendőri intézkedését K. A. pedagógussal, az intézmény képviselőjével közölte, részére megadta az előállítandó személyek nevét, és kérte, hogy a szünet végén, az óra kezdésekor hívja ki őket. Ezt követően, az intézkedést megelőzően azonosították az előállítandó személyeket a nyilvántartásból kinyomtatott személyes adatok és fényképek alapján. A terheltekkel közölték, hogy bűncselekmény elkövetésének gyanúja miatt állítják elő őket a K.-i Rendőrkapitányságra, és velük szemben kényszerítő eszközként bilincset fognak alkalmazni. A kényszerítő eszköz alkalmazására a kezek előre bilincselésével került sor. A személyes szabadság korlátozása valamennyi gyanúsítottal szemben az Rtv. 33. § (2) bekezdésének b) pontja alapján történt, míg a kényszerítő eszközt a 48. § c) pontja alapján alkalmazták. Egyéb kényszerítő eszköz alkalmazása nem volt szükséges, az intézkedés során sérülés vagy anyagi kár nem keletkezett.

A rendőri intézkedés tényéről az előállítandó személyek törvényes képviselőit egy r. törzsszázlós értesítette, illetve ezt követően szolgálati gépkocsival képviseleti joguk gyakorlása érdekében a rendőrkapitányság épületébe beszállította őket. Az előállítást követően szükséges eljárási cselekményeket a fiatalkorúakra vonatkozó szabályok maradéktalan figyelembevételével végezték el. Valamennyi előállított személyt az ügyben gyanúsítottként egy alkalommal hallgatták ki, annak során pedig a törvényes képviselők jelen voltak. A gyanúsítottak a bűncselekmény elkövetését részben elismerték, ugyanakkor annak tárgyi súlyával nem voltak tisztában. Valamennyiük részére rendeltek ki védőt, azonban a védők a kihallgatáson egyéb elfoglaltságra hivatkozva nem tudtak megjelenni.

A vallomások részleteiben vannak eltérések, melyek tisztázása szükséges, de az elhangzottak a feljelentésben foglaltakat alátámasztják. Az előállított személyek és törvényes képviselőik a panasztételi jogukra vonatkozó kioktatást megkapták, ennek ellenére sem a rendőri intézkedés, sem a gyanúsítás ellen nem éltek panasszal. Erről szóló nyilatkozatukat a személyes szabadság korlátozásáról szóló jelentés nyilatkozat része, illetve a gyanúsított kihallgatási jegyzőkönyv tartalmazza.

Később az intézkedés alá vont személyek törvényes képviselői a K.-i Városi Ügyészségen terjesztettek elő panaszt, mivel sérelmezték, hogy a gyanúsított kihallgatásokat megelőzően védő kirendelésére nem került sor, illetve a törvényes képviselők kihallgatást megelőző értesítése elmaradt. A törvényes képviselők panaszát a hatáskörrel és illetékességgel rendelkező M.-i Városi Ügyészség kivizsgálta, és mint alaptalant, elutasította.

A panaszost 12 óra 50 perckor bocsátották szabadon. Az intézkedést a rendőrök kulturáltan hajtották végre, megalázó, származásra utaló kijelentéseket nem tettek. A kapitányságvezető levelében megjegyezte, hogy az intézkedés alá vont személyek származását egyébként sem ismerik.

A kapitányságvezető beszámolt róla még, hogy 2012. február 23-án 11 óra 30 perc körüli időben a K.-i Rendőrkapitányságon megjelent a [...] Iskola igazgatója, aki a rendőri intézkedéssel szemben panasszal kívánt élni. A panaszt jegyzőkönyvbe foglalták. Az iskola igazgatójának álláspontja szerint a rendőri intézkedés alapjául szolgáló ügy nem bűncselekmény, az csak egy – elmondása szerint az iskola területén kívül történt – veszekedés volt, amelynek során a sértett megcsúszott a jégen, és megütötte magát. Az igazgató elmondta továbbá, hogy egyébként a rendőri intézkedés során nem tartózkodott a helyszínen, ő arról csak hallomásból tud, és panaszában kitért még egy korábbi, folyamatban lévő büntetőügy részleteire is. A rendőri intézkedés elleni panaszt a kapitányság érdemi vizsgálat nélkül elutasította, mivel az nem a jogosulttól származott. Hasonlóképpen tett a K.-i Városi Ügyészség az igazgató panaszának a korábbi büntetőügyre vonatkozó részével.

A kapitányságvezető levelében megnevezte azt a tíz rendőrt, akik a rendőri intézkedés végrehajtásában részt vettek. A rendőri intézkedést az Rtv. 33. § (2) bekezdés b) pontja alapján foganatosították, miszerint „a rendőr a hatóság, vagy az illetékes szerv elé állíthatja azt, aki bűncselekmény elkövetésével gyanúsítható”. A kapitányságvezető hozzátette, hogy az előállítás végrehajtásához nincs szükség határozatra és a törvényes képviselők előzetes értesítésére sem.

A kapitányságvezető leveléhez az alábbiakban ismertetett dokumentumokat mellékelte.

2) Az előállítás végrehajtásáról, illetve kényszerítő eszköz alkalmazásáról szóló jelentés szerint a panaszost az Rtv. 29. § (1) bekezdése alapján igazoltatták, majd az Rtv. 33. § (2) bekezdés b) pontja alapján, mint bűncselekmény elkövetésével gyanúsítható személyt, előállították. Az intézkedés során 9 óra 50 perctől 10 óra 10 percre bilincs kényszerítő eszköz alkalmazására került sor vele szemben az Rtv. 48. § c) pontja alapján, szökés megakadályozása érdekében, a Rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 41. § (4) bekezdés b) pontja szerint a kezek előre bilincselésével. Az igazolás szerint az Rtv. 18. § (1) bekezdésének megfelelően a fiataalkorú előállított törvényes képviselőjének kiértesítése megtörtént – az igazoláson a törvényes képviselő neve és lakcíme is szerepel. Az előállítás oka 2012. február 23-án 12 óra 50 perckor megszűnt, ekkor a panaszost szabadon bocsátották.

Az intézkedés alapjául szolgáló események leírásaként a jelenés rögzíti, hogy a panaszost a rendőrök a [...] iskolában igazoltatták, mivel bűncselekmény elkövetésével volt gyanúsítható. Vele szemben szökés megakadályozása érdekében bilincset alkalmaztak, majd további intézkedés céljából előállították a K.-i Rendőrkapitányságra.

A panaszos az Rtv. 33. § (4) bekezdése alapján az előállítás okáról tájékoztatót, az előállítás idejéről igazolást kapott. Az előállító helyiségben történő elhelyezéssel kapcsolatban továbbá a rendőrségi fogdák rendjéről szóló 19/1995. (XII. 13.) BM rendelet 2. § (8)-(9) bekezdései és a Rendőrség Fogdatszolgálati Szabályzatának kiadásáról szóló 19/1996. (VIII. 23.) ORFK utasítás 36/A. §-a alapján jogairól és kötelezettségeiről tájékoztatásban részesült.

3) A panaszos 2012. február 23-án kelt nyilatkozatában kijelentette, hogy a jogorvoslati jogaira vonatkozó tájékoztatást az Rtv. 92-93. §-a alapján megkapta. A panaszos a személyi szabadságot korlátozó intézkedéssel, valamint a kényszerítő eszköz alkalmazásával kapcsolatban panasszal nem élt, élelmezést nem kért, valamint nyilatkozott róla, hogy

betegségben nem szenved, és sérülése a rendőri intézkedés során nem keletkezett, illetve orvosi ellátásban nem részesült. A panaszos az Rtv. 33. § (4) bekezdése alapján az előállítás okáról, annak várható időtartamáról, valamint az előállító helyiségben történő elhelyezéséről írásbeli tájékoztatót, előállítása időtartamáról pedig igazolást vett át.

4) A 2012. február 23-án kelt parancsnoki vélemény és kivizsgálás során megállapítást nyert, hogy a panaszos igazoltatása, előállítása, valamint vele szemben a kényszerítő eszköz alkalmazása jogszerű és szakszerű volt. A rendőrőrs parancsnoka az Rtv. 15. § (1) és (2) bekezdésében meghatározott arányosság követelményét megvizsgálva arra a következtetésre jutott, hogy az intézkedések arányosak voltak.

5) A szabadságkorlátozás időtartamáról 2012. február 23-án kiállított igazolás a következő információkat tartalmazza. Az irat szerint a panaszos személyi szabadságát a hatóság 2012. február 23-án 9 óra 50 perc és 12 óra 50 perc közötti időben korlátozta. A korlátozás jogalapja az Rtv. 33. § (2) bekezdés b) pontja volt. Az igazoláson szerepel, hogy a panaszos kérte hozzátartozója értesítését. A panaszos által értesíteni kért hozzátartozó a törvényes képviselője, akinek lakcímét is rávezették a dokumentumra. Az igazolást a panaszos aláírásával látta el. Aláírása alatt szerepel, hogy a kiértesítés 10 óra 20 perckor járőr segítségével megtörtént, a dokumentumot a kiértesítést végző r. törzsszázlós aláírásával látta el.

Az igazoláshoz a kapitányságvezető csatolt egy – különböző jogvédő szervezetek elérhetőségeit tartalmazó – tájékoztató anyagot, valamint mellékelte a letéti tárgyakról 2012. február 23-án kiállított jegyzőkönyvet. A panaszos előállításakor a már ismertetett nyilatkozaton kívül külön nyilatkozatot tett az előállított személy jogairól, kötelezettségeiről, valamint az előállító helyiség rendjéről szóló tájékoztató tartalmának megismeréséről, egészségi állapotáról, és arról, hogy a rendőrség által felajánlott étkezési lehetőséggel nem kíván élni.

III.

A panaszos által előadott sérelmek kapcsán a Testületnek mindenekelőtt abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy az Rtv. rendelkezései értelmében a beadvány vizsgálatára rendelkezik-e jogszabályi felhatalmazással. Ennek keretében a Testület értékelte, hogy a panaszt arra jogosult terjesztette-e elő, és hogy a rendőr magatartásának vizsgálatára a Testület hatásköre kiterjed-e.

A Testület eljárását az Rtv. a IX. fejezetében, a Jogorvoslatok alcím alatt szabályozza. Az Rtv. 92. §-ának (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy az, „akinek az e törvény IV., V. és VI. fejezetében meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása alapvető jogát sértette [...] kérheti, hogy panaszát az országos rendőrfőkapitány, valamint a főigazgatók a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően bírálja el [sic!]”. A (3) bekezdés értelmében az (1) bekezdésben meghatározott esetekben a cselekvőképtelen személy helyett törvényes képviselője jár el, korlátozottan cselekvőképes személy helyett törvényes képviselője vagy meghatalmazottja is eljárhat.

A konkrét esetben a rendőrségi iratokból megállapítható, hogy a rendőri intézkedésben érintett személy, a panaszos 1996. június 28-án született, vagyis a sérelmezett események

idején a 14. életévét már betöltötte, a 18. évet viszont még nem. A panaszos tehát a sérelmezett események idején a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény értelmében korlátozottan cselekvőképesnek minősült.

Mivel az Rtv. idézett 92. §-ának (3) bekezdése kifejezetten felhatalmazza a törvényes képviselőt arra, hogy a korlátozottan cselekvőképes személy helyett a panaszeljáráásban eljárjon, a Testület úgy ítélte meg, hogy a panaszt arra jogosult személy terjesztette elő, ezért érdemi vizsgálatnak van helye.

A Testület vizsgálati hatáskörét illetően utal arra, hogy a panaszos büntetőeljárás keretében elvégzett kihallgatása a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: Be.) hatálya alá tartozik. Ennek okán a Testület nem jogosult a védőkirendelés körülményei és annak jogszerűségét értékelni, hogy a panaszos kihallgatásán nem volt jelen védő – az ezen sérelmekre vonatkozó panaszt a Be. 196. §-a alapján az ügyész jogosult és köteles elbírálni, azok vizsgálatára a Testületnek hatásköre nincsen.

Szintén nem vizsgálhatja a Testület jelen eljárás keretében a panasz azon részeit, amelyek a panaszos társaival szemben foganatosított intézkedésekre vonatkoznak.

A Testület a panaszbeadvány és a fentiek alapján vizsgálat tárgyává tette a rendőri intézkedéseknek, így a panaszos előállításának és a panaszos megbilincselésének jogszerűségét, valamint a panaszos törvényes képviselője értesítésének körülményeit és az egyenlő bánásmód követelményének megtartását.

IV.

A Testület álláspontja szerint a rendőri fellépés érintette a panaszosnak Magyarország Alaptörvénye (a továbbiakban: Alaptörvény) II. cikkében rögzített emberi méltósághoz és az abból levezethető fizikai integritáshoz, IV. cikkében biztosított szabadsághoz és személyi biztonsághoz, XXIV. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes eljáráshoz fűződő jogát, továbbá a hátrányos megkülönböztetés XV. cikk (2) bekezdésében rögzített tilalmát.

1) A Testület elsőként azt értékelte, hogy jogszerűen állították-e elő a panaszost iskolájából, azaz a megfelelő jogalap birtokában és az arányosság követelményének szem előtt tartásával került-e sor a panaszos szabadságának elvonására.

Az iratok áttanulmányozása során a Testület megállapította, hogy a panaszos előadása és a rendőrségről beérkezett iratok között nem fedezhető fel ellentmondás az előállítás helyszínét és időpontját illetően: a panaszost 2012. február 23-án, néhány perccel tíz óra előtt, tanítási időben az s.-i SS telep 2. szám alatt található [...] Iskolából állították elő.

a) Az Rtv. 33. § (1) és (2) bekezdése taxatíve sorolja fel az előállítás okait, amelyek közül az előállítás végrehajtásáról szóló jelentésben (valamint valamennyi egyéb rendőrségi dokumentumban) az intézkedő rendőrök a panaszos előállítása indokaként az Rtv. 33. § (2) bekezdésének b) pontját jelölték meg. Ezen rendelkezés értelmében a rendőr a hatóság vagy az illetékes szerv elé állíthatja azt, aki bűncselekmény elkövetésével gyanúsítható.

A megjelölt előállítási okkal kapcsolatban szükséges rögzíteni, hogy az Rtv. 92. § (1) bekezdése szerint a Testületnek a büntetőjogi felelősség vizsgálata nem tartozik hatáskörébe. Egyúttal szükséges visszautalni a Testület korábbi gyakorlatára, miszerint ha az Rtv. szerinti rendőri fellépés mögöttes jogalapjaként a rendőrség egy Rtv.-n kívüli jogszabályban meghatározott tényállás tekintetében fennálló gyanúokra (pl. bűncselekmény vagy szabálysértés gyanújára) hivatkozik, a Testület – az adott cselekményért egyébként fennálló szabálysértési vagy büntetőjogi felelősség kérdésében való állásfoglalás nélkül – vizsgálja, hogy az adott esetben fennállt-e olyan fokú gyanú, amely elégséges jogalapot szolgáltatott az intézkedéssel megvalósult jogkorlátozásra. Rámutat a Testület arra is, hogy az „intézkedéshez szükséges mértékű gyanú” alacsonyabb fokú bizonyosságot jelent, mint a büntetőeljárás konkrét személlyel szembeni megindításához szükséges megalapozott gyanú. Ezért a bűncselekmény gyanújának, mint előállítási oknak a fennállása nem is vonja maga után minden esetben kötelező jelleggel azt, hogy azt a személyt, akit ezen előállítási ok alapján vannak intézkedés alá, meg is gyanúsítsák valamilyen bűncselekmény elkövetésével.

A rendőrség tájékoztatása szerint a panaszos előállítása bűncselekmény elkövetésének gyanúja miatt vált indokolttá, és a célja az volt, hogy a panaszost gyanúsítottként hallgassák ki.

A panaszos beadványában maga is említi, hogy 2012. február 13-án az iskola épületében történt egy incidens, amelynek fiataalkorú sértettje az eset napján édesanyja társaságában az S.-i Rendőrőrsön feljelentést tett. A K.-i Rendőrkapitányság vezetője a panaszbeadványban előadottakat megerősíti: V. B. s.-i lakos feljelentést tett ismeretlen tettesek ellen, akik 2012. február 13-án 9 óra 30 perc körüli időben a S., S. telepen lévő [...] Iskolában, az iskolai szünetben bántalmazták. A rendőrkapitányság vezetőjének tájékoztatása szerint az elkövetők cselekménye alkalmas volt a Btk. 175. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés I. fordulata szerint minősülő – 18. életévét be nem töltött személy sérelmére elkövetett személyi szabadság megsértése – büntett megállapítására. A bűncselekmény elkövetésével gyanúsítható személyek azonosítását ezt követően a rendőrség a nyomozás során végezte el.

A nyomozás során a rendőrség négy gyanúsítottat azonosított be, köztük a panaszost. Erre tekintettel a Testület elfogadta azt a rendőrségi álláspontot, hogy a panaszossal szemben fennállt a bűncselekmény elkövetésének olyan fokú gyanúja, amelyre figyelemmel az Rtv. 33. § (2) bekezdés b) pontja kellő jogalapot biztosított a panaszos előállítására.

b) Ugyanakkor az Rtv. 33. § (2) bekezdés b) pontja csupán lehetőséget és nem kötelezettséget teremt az előállításra, így a rendőrség diszkrecionális jogkörébe tartozik annak eldöntése, hogy bűncselekmény gyanúja esetén valóban feltétlenül szükséges-e az előállítás fogyanatosítása.

Azon kérdés megítéléséhez, hogy a rendőrség megalapozottan döntött-e a panaszos előállítása mellett, az Rtv. 15. §-ában előírt arányossági követelmény ad eligazítást. A rendelkezés értelmében „a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával”, továbbá „több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés, illetőleg kényszerítő eszköz közül azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással jár”.

A rendőrség tájékoztatása szerint nyomozástaktikai okai voltak annak, hogy a feltételezett elkövetőket 2012. február 23-án 9 óra 50 perckor egyszerre állították elő az iskolából. A kapitányságvezető által kifejtettek szerint, mivel a gyanúsítottakat az ügyben korábban még nem hallgatták ki, a legcélravezetőbb az volt, hogy – az összebeszélés megakadályozása érdekében – egy időben egy helyről állítsák elő őket.

Tényként rögzíthető, hogy a sértett még a bűncselekmény elkövetésének napján, 2012. február 13-án megtette feljelentését. A K.- Rendőrkapitányság 2012. február 14-én hatáskör hiányában a feljelentés áttételéről határozott, azonban 2012. február 16-án a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Rendőr-főkapitányság mégis ezt a rendőrkapitányságot utasította a nyomozás lefolytatására. A kapitányságvezető tájékoztatása szerint az ügy iratai a kapitányságra 2012. február 22-én érkeztek meg, az intézkedés foganatosítására pedig másnap reggel került sor.

A Testület az előállítás indoka kapcsán azt a kérdést vizsgálta, hogy a rendőrség által megjelölt cél, az összebeszélés megakadályozása kapcsán arányban állt-e az előállítástól várható előnyökkel a személyes szabadságot elvonó kényszerintézkedés által a panaszosnak okozott hátrány. A Testület az arányosság megítélésekor – anélkül, hogy a rendőrség, mint nyomozó hatóság eljárását bírálni kívánná – jelentőséget tulajdonított annak a ténynek, hogy a bűncselekmény elkövetése és az előállítás foganatosítása között tíz nap telt el. Meggyőződése szerint az eltelt időtartamra, és arra való tekintettel, hogy a panaszosnak tudomása volt az ellene megtett feljelentésről, az összebeszélés megakadályozása nem olyan indok, amely az előállítás szükségességét és arányosságát alátámasztaná. Mivel a gyanúsítottaknak a rendőrség által megelőzni kívánt összebeszélésre tíz napjuk állt rendelkezésre, a Testület vélekedése szerint a megfelelő eljárás a panaszos – és társai – gyanúsítottkénti idézése lett volna. Erre való tekintettel, aránytalan sérelmet okozott a fiatalos panaszos számára vele szemben foganatosított előállítás, amelynek mértékét fokozta, hogy arra a nevelőtestület tagjai és különösképpen társai előtt került sor.

A megismert összes körülményre tekintettel a Testület a panaszos előállítását szükségtelennek és aránytalanak, a panaszos személyes szabadságát súlyosan sértőnek ítélte meg. Tekintettel arra, hogy a panaszost többek szeme láttára, saját oktatási intézményéből állították elő, a Testület megállapította, hogy az előállítás egyúttal a panaszos emberi méltósághoz való jogának sérelmét is megvalósította. A Testület ezen megállapításánál azt is figyelembe vette, hogy a szóban forgó településen a lakosság lélekszámánál fogva egy ilyen esemény híre rövid idő alatt és viszonylag széles körben elterjed, amely az emberi méltóság fokozott sérelmével jár.

Noha az előállítás jogszerűtlensége minden további, az előállításból következő intézkedést jogszerűtlenné tesz, a Testület mégis indokoltnak tartotta az előállítás időtartamával, a kiállított igazolás helyességével, a bilincseléssel, valamint a hozzátartozó értesítésével kapcsolatos értékelést elvégezni figyelemmel arra, hogy ezen körülményeket a panaszos kifejezetten sérelmezte.

2) 2012. április 2-án kelt panasz-kiegészítésében, a panaszos törvényes képviselője beszámolt róla, hogy a személyi szabadság korlátozásáról kiállított igazoláson rosszul szerepel a személyi szabadság korlátozása befejezésének az időpontja, ugyanis a rendőrségről együtt távoztak 15 óra 20 perc körüli időben.

Az Rtv. 33. § (4) bekezdése szerint az előállítottat szóban vagy írásban az előállítás okáról tájékoztatni kell, és az előállítás időtartamáról részére igazolást kell kiállítani.

A Testület a szabadon bocsátás időpontjának helyes feltüntetése kapcsán felhívja rá a figyelmet, hogy az alakiség megtartása fontos garanciális követelmény, amely alól nincs jogszabályban rögzített kivételt biztosító rendelkezés. Amennyiben a rendőrség megszegi ezt az előírást, az a tisztességes eljáráshoz való alapvető jog sérelmét eredményezi. Fontos érdek fűződik ahhoz, hogy a fiatalok, tanköteles panaszos előállításának ideje a valóságnak megfelelően szerepeljen az igazoláson. Megjegyzi a Testület, hogy közokiratról lévén szó, annak készítésekor különös figyelmet kell fordítani az alaki és tartalmi feltételek meglétére.

Az igazoláson szereplő adatok szerint a panaszos személyes szabadságát 2012. február 23-án 9 óra 50 perctől 12 óra 50 percig korlátozták. A kapitányságvezető levelében a kiállított igazolással egyező időpontot jelöl meg a panaszos szabadon bocsátása időpontjaként. A panaszos az igazolást aláírásával látta el, tehát annak tartalmát a sérelmezett események idején elfogadta, azzal összefüggésben nem jelzett kifogást.

Mivel a panaszos az intézkedés időpontjában aláírásával látta el az igazolást, ezért a Testület az elbocsátás időpontjának helytelen megjelölését érintő kifogásnak nem adott helyt, és úgy foglalt állást, hogy a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga nem szenvedett sérelmet a dokumentum tartalmával összefüggésben.

3) a) A panaszos beadványában kifejtettek szerint a rendőrök, miután megkérdezték tőle a nevét, azonnal megbilincsték.

A kényszerítő eszközök alkalmazásának általános szabályait az Rtv. 16. §-a rendezi, eszerint a rendőr kényszerítő eszközt csak a törvényben meghatározott feltételek fennállása esetén, az arányosság elvének figyelembe tartásával alkalmazhat úgy, hogy az nem okozhat aránytalan sérelmet az intézkedés alá vontnak. Nincs helye a kényszerítő eszköz további alkalmazásának, ha az ellenszegülés megtört, és a rendőri intézkedés eredményessége enélkül is biztosítható.

Ezt a szabályt egészítik ki a Szolgálati Szabályzat 39. §-ában foglalt rendelkezések akként, hogy az Rtv. szerinti kényszerítő eszköz csak akkor alkalmazható, ha az intézkedés alá vont magatartása, ellenszegülésének mértéke annak Rtv. szerinti alkalmazását indokolja. A nagyobb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással járó kényszerítő eszköz akkor alkalmazható, ha a kisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással járó kényszerítő eszköz alkalmazása nem vezetett eredményre vagy sikere eleve kilátástalan.

Az Rtv. 48. §-a alapján a rendőr bilincset alkalmazhat a személyi szabadságában korlátozni kívánt vagy korlátozott személy a) önkárosításának megakadályozására, b) támadásának megakadályozására, c) szökésének megakadályozására, d) ellenszegülésének megtörésére.

A bilincs alkalmazásának szabályait a Szolgálati Szabályzat 41. § (1) bekezdése tovább részletezi. „Bilincs alkalmazása, az Rtv. 48. §-ában meghatározott esetekben különösen azzal szemben indokolt

a) aki erőszakos, garázda magatartást tanúsít, és ennek abbahagyására testi kényszerrel nem készíthető,

- b) aki az intézkedő rendőrt, annak segítőjét, valamint az intézkedésben közreműködőt megtámadja,
- c) akinek az elfogására bűncselekmény elkövetésének megalapozott gyanúja miatt került sor, és szökése bilincs alkalmazása nélkül nem akadályozható meg,
- d) akinek a jogszerű intézkedéssel szembeni ellenszegülése testi kényszerrel nem törhető meg,
- e) ki önkárosító magatartást tanúsít vagy ilyen magatartás tanúsításával fenyeget,
- f) akinek fogvatartása során kísérését rendelték el, és a kísért személy veszélyessége azt indokolja, vagy
- g) akit egyedül intézkedő rendőr állít elő.”

A Testület rendelkezésére bocsátott, az előállítás végrehajtásáról, illetve kényszerítő eszköz alkalmazásáról szóló jelentés szerint, a panaszossal szemben 9 óra 50 perctől 10 óra 10 percig alkalmaztak bilincset az Rtv. 48. § c) pontja alapján, szökés megakadályozása érdekében. A kapitányságvezető beszámolója szerint a terheltekkel azt közölték, hogy bűncselekmény elkövetésének gyanúja miatt állítják elő őket a K.-i Rendőrkapitányságra, és velük szemben kényszerítő eszközként bilincset alkalmaznak. A bilincselésre a kezek előre bilincselésével került sor. Egyéb kényszerítő eszköz alkalmazása nem volt szükséges, az intézkedés során sérülés vagy anyagi kár nem keletkezett.

A Testület az intézkedő rendőrök előadásában nem tudott feltárni olyan elemet, amely a konkrét esetben a szökés veszélyét, vagy bármely egyéb bilincselési ok alkalmazását megalapozta volna. A jelentésekben a rendőrök nem számolnak be sem szökésről vagy arra utaló magatartásról, sem támadásról, és olyan aktív ellenszegülésről sem, amely legitim okot adott volna a bilincs használatára. A kapitányságvezető levelének megfogalmazása, miszerint a terheltekkel az intézkedés indokának megjelölésével egy időben közölték, hogy velük szemben kényszerítő eszközként bilincset fognak alkalmazni, arra enged következtetni, hogy a bilincs alkalmazására egyfajta automatizmusként, az előállítás mintegy természetes velejárójaként került sor.

A Testület által megtekintett videofelvétel a rendőrségi dokumentumok által valószínűsített szökés veszélyét egyáltalán nem támasztja alá. A felvételen egyértelműen látszik, hogy a panaszost több rendőr állja körül, és a panaszos életkorára, valamint nemére tekintettel a rendőri túlerő mértéke különösen valószínűtlenné teszi, hogy a panaszos szökésétől alappal lehetett tartani. A felvételen látható, hogy a panaszos és a rendőrök váltanak néhány szót, aztán együttesen várakoznak, végül a két egyenruhás rendőr megérkezését követően a panaszos önként nyújtja kezeit bilincselésre. A felvételen semmiféle ellenállás nem figyelhető meg, valamennyi személy mozgása kifejezetten nyugodt.

Különösen alátámasztja a panaszos megbilincselésének szükségtelenségét az a – felvételek által alátámasztott – körülmény, hogy a panaszost először nem tudták megbilincselni, meg kellett ezért várni, amíg a rendőrök hoznak egy negyedik bilincset. A panaszos a várakozás ideje alatt nem tanúsított semmilyen, szökési szándékra utaló magatartást, így nyilvánvaló, hogy a rendőri hivatkozás megalapozatlan.

Felhívja a Testület a rendőrség figyelmét arra tényre, hogy amennyiben fenn is állt volna a szökés vagy a támadás veszélye, bilincs csak akkor lett volna alkalmazható – figyelemmel az Rtv. 15. §-ában és a 16. § (1) bekezdésben foglalt arányosság követelményére, illetve a Szolgálati Szabályzat 39. §-ában előírt fokozatosság elvére – ha a testi kényszer alkalmazása nem vezetett volna eredményre, vagy már eleve kilátástalan lett volna annak sikere. Ilyen

körülményről ugyanakkor az iratok nem tesznek említést, sőt, arról számolnak be, hogy „egyéb kényszerítő eszköz alkalmazása nem volt szükséges”.

A fentiek alapján a Testület álláspontja szerint súlyos mértékben sérült a panaszos emberi méltósághoz és az abból levezethető fizikai integritáshoz való joga, mivel a bilincs alkalmazására jogalap nélkül, indokolatlanul került sor.

b) A panaszbeadvány kifejezetten utal rá, hogy a panaszos megbilincselése sértette az Rtv. 13. § (2) bekezdésében rögzített részrehajlásmentes intézkedés kötelezettségét, mivel a rendőrök viselkedése, és a korábbi, 2012. február 14-én tett feljelentés alkalmával a rendőrök részéről elhangzott kijelentések a panaszos számára egyértelművé tették, hogy a vele és társaival szemben vélt roma származásuk miatt történt a jogellenes bilincshasználat.

A részrehajlásmentes intézkedés követelményét az Rtv. 13. § (2) bekezdése tartalmazza, amely szerint „a rendőr köteles a törvény rendelkezésének megfelelően, részrehajlás nélkül intézkedni”. A rendőri fellépés ezen követelmény értelmében az érintettel szemben nem lehet hátrányosabb (vagy előnyösebb) pusztán azért, mert személye – akár a személyes körülményei, akár valamely társadalmi csoporthoz tartozása miatt – a rendőr számára ellenszenves (vagy rokonszenves). A Testület erre tekintettel megvizsgálta a panaszos által sérelmezetteket.

A rendőrt megillető törvényes jogosítványok esetleges részrehajló alkalmazását a Testületnek a fenti rendelkezésen kívül azért is vizsgálnia kell, mert az Rtv. 92. §-a szerint a Testület az alapjogsérelem megállapításáról dönt, ebbe a körbe pedig az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdésében rögzített, hátrányos megkülönböztetést tilalmazó rendelkezés is beletartozik, vagyis az a követelmény, hogy a rendőrség jogtalan megkülönböztetés nélkül éljen a rendelkezésére álló jogszabályi felhatalmazásokkal.

Levelében a kapitányságvezető a Testület kérdésére kifejezetten kijelentette, hogy az intézkedés alá vont személyek származását nem ismerik, a bilincselés indokaként pedig valamennyi rendőrségről beérkezett irat egyértelműen az Rtv. 48. § c) pontját jelöli meg.

A fentiek alapján a Testület arra a következtetésre jutott, hogy a bilincs használatának indokát illetően a panaszos és a rendőrség álláspontja egymásnak teljes mértékig ellentmond, amely ellentmondás egyéb bizonyítékok hiányában megnyugtatóan nem oldható fel. Ennek okán a Testület úgy foglalt állást, hogy a részrehajlás Rtv. 13. §-ában foglalt tilalmának megsértése, és ezáltal a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának sérelme, illetve az egyenlő bánásmód követelményének megsértése nem állapítható meg.

4) A panaszbeadványban foglaltak szerint a panaszos és társai szüleinek a rendőrök nem küldtek semmiféle értesítést vagy idézést arról, hogy gyermekeiket kihallgatásra viszik. Az érintett szülők a gyermekek előállításáról úgy szereztek tudomást, hogy néhány gyermek elfutott az iskolából szólni nekik a történekről.

Az Rtv. 18. § (1) bekezdése a következőket mondja ki: „A fogvatartott részére biztosítani kell azt a lehetőséget, hogy egy hozzátartozóját vagy más személyt értesítsen, feltéve, hogy ez nem veszélyezteti az intézkedés célját. Ha a fogvatartott nincs abban a helyzetben, hogy e jogával élhessen, az értesítési kötelezettség a rendőrséget terheli. Ha a fogvatartott fiatalkorú

vagy gondnokság alá helyezett, haladéktalanul értesíteni kell törvényes képviselőjét vagy gondnokát.” Ezen törvényhely kötelezően előírja tehát, hogy a fiatalkorú fogvatartott törvényes képviselőjének vagy gondnokának haladéktalanul értesítését.

A panaszbeadványban sérelmezettekkel szemben a rendőrségi iratokból egyértelműen az tűnik ki, hogy az intézkedés tényéről az előállítandó személyek (köztük a panaszos) törvényes képviselőit egy r. törzszaklós értesítette, illetve ezt követően szolgálati gépkocsival képviseleti joguk gyakorlása érdekében a rendőrkapitányság épületébe bezállította őket.

A Testület úgy véli, hogy a rendőrségi iratokban foglalt állításokat megfelelően alátámasztja az a rendőrkapitányságon kiállított igazolás, melyet a panaszos aláírásával látott el. Az igazolás tartalmazta a törvényes képviselő nevét és lakcímét, valamint utalást arra, hogy a panaszos hozzátartozójának kiértesítése járőr segítségével, 2012. február 23-án 10 óra 20 perckor megtörtént.

A fentiek alapján a Testület megállapította, hogy a panaszos törvényes képviselőjének értesítése megtörtént, tehát a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga e vonatkozásban nem szenvedett sérelmet.

V.

A Testület a panaszos előállításával kapcsolatban megállapította, hogy annak fogatosítására az Rtv. rendelkezései megfelelő jogalapot biztosítottak, azonban az ügy körülményeit figyelembe véve a Testület az intézkedést aránytalannak, a panaszos személyes szabadságát és emberi méltóságát súlyosan sértőnek ítélte meg. Az igazoláson feltüntetett időpont hibás voltával összefüggésben a Testület megállapította, hogy a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga nem szenvedett sérelmet. A Testület álláspontja szerint a bilincs alkalmazására jogalap nélkül került sor, ezért az a panaszos emberi méltóságához és abból levezethető fizikai integritáshoz való jogának sérelmét valósította meg, arra a következtetésre jutott továbbá, hogy a kényszerítő eszköz alkalmazásának részrehajló jellege, így a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának sérelme, és az egyenlő bánásmód követelményének megsértése nem megállapítható. A Testület végül megállapította, hogy a panaszos törvényes képviselőjének értesítése megtörtént, tehát a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga nem szenvedett sérelmet.

A Testület megítélése szerint a megvalósult jogsérelem elérte a súlyosság azon fokát, amely – az Rtv. 93. §-ának (6) bekezdése alapján – indokoltá tette a panasz és az állásfoglalás megküldését az országos rendőrfőkapitánynak.

Budapest, 2012. augusztus 22.

Dr. Juhász Imre
elnök

Dr. Féja András
testületi tag

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Dr. Kádár András Kristóf
előadó testületi tag

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET